



Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У 9050/14
16.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из М., кога заступа пуномоћник Р. Ђ., правник невладине организације "Ц. за з. и п. т. а." из Б., број, поднетој против решења Комисије за азил Републике Србије број од 15.05.2014. године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 16.09.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсек за азил број: од 03.03.2014. године, којим је, у ставу 1. диспозитива, одбачен захтев за азил у Републици Србији држављанина М., А.А. , од оца А.Б., рођеног..... године у месту М., М., а ставом 2. диспозитива, обавезан је именовани да уколико нема други основ за боравак на територији Р. С., исту напусти у року од 3 дана од правноснажности овог решења и да Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил број

У тужби поднетој Управном суду дана 03.07.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка, нетачно

утврђеног чињеничног стања и неправилне примене закона. Наводи да је тужилац 15.08.2013. године, поднео захтев за азил у Р. С. надлежној организационој јединици Министарства унутрашњих послова, који захтев је од стране надлежног органа одбачен, те је у складу са чл. 214. Закона о општем управном поступку и чл. 35. Закона о азилу, поднео дана 22.03.2014. године жалбу против првостепеног решења, а која је другостепеним решењем одбијена као неоснована. Тужилац је у жалби на првостепено решење навео да је дана 19.08.2013. године упутио захтев Одсеку за азил за достављање копије захтева за азил, по коме је 29.08.2013. године, тужиоцу достављен негативан одговор од стране тог Одсека, са назнаком да пуномоћник може фотокопирати тражене списе само о свом трошку, у складу са чл. 70. став 1. Закона о општем управном поступку. Даље, указује да се Одсек за азил оглушио о свој одговор у е-mail поруци пуномоћнику тужиоца и пуномоћнику тужиоца никада није доставио појединости у вези са плаћањем такси за копирање захтева за азил, тако да тужилац није био у могућности да изврши потребну уплату, достави Одсеку за азил доказе о уплати и тако оствари могућност копирања списка. Наводи да је тужени орган погрешно утврдио чињенично стање када је донео закључак да је пуномоћник тужиоца одустао од копирања списка због трошкова којима би том приликом био изложен, јер пуномоћник тужиоца од Одсека за азил није ни добио информацију колики би били трошкови копирања, односно тачан износ таксе по предмету, па је нејасно како је Комисија за азил закључила да је пуномоћник тужиоца одустао од копирања списка. Истиче да је тужени орган у побијаном решењу извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања и образложењу истог решења навео да члан 13. Закона о азилу предвиђа да се сва писмена у поступку достављају лично лицу које тражи азил или његовом правном заступнику, а да Закон о општем управном поступку у члану 71. став 1. наводи да се под писменима подразумевају позиви, решења, закључци и други службени списи. С обзиром да према члану 13. Закона о азилу и члану 71. став 1. Закона о општем управном поступку, постоји обавеза достављања писмена, односно позива, решења, закључака и других службених списка, тим пре мора постојати и обавеза достављања списка, односно докумената који представљају јавну исправу, односно докумената који представљају доказ онога што се у њима потврђује или одређује. Даље наводи да су неосновани наводи у побијаном решењу да је тужилац преко свог пуномоћника поднео жалбу Комисији за азил 21.03.2014. године, наводећи да је жалба поднета 22.03.2014. године. На основу напред наведеног, тужилац предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у

образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреда правила поступка одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и дао разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр. 109/07), прописано је да ће канцеларија за азил, одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тражилац азила 15.08.2013. године, Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Одељење за странце, Одсеку за азил, поднео захтев за азил у Републици Србији, на основу којег је надлежан орган покренуо и спровео испитни поступак, у оквиру кога је дана 06.11.2013. године, одржао усмену расправу и о њој сачинио записник. Увидом у записник са усмене расправе, а према наводима тражиоца азила, Комисија за азил је утврдила, да је тужилац рођен године у М. у М., да је у марту 2009. године отишао у Т., авионом легално са пасошем, а пасош је оставио код кријумчара у Т. када је кренуо за Г. У Т. се задржао 3 дана и за то време није имао никаквих проблема, нити се обраћао турским властима ради регулисања статуса или подношења статуса за азил јер није хтео да остане у Т., желео је да иде у Г., а додао је да се у Т. тешко добија боравак. После Т., отишао је у Г., те је боравио 4 године на острву К., у граду Х., где је радио на грађевинама и у воћњацима и такође није имао проблема са полицијом, али да захтев за азил није поднео, као и да је из Г. отишао у М., где је био само у транзиту и такође није имао проблема са властима. Из М. одлази за Ц. Г. где илегално борави 3 месеца у П., чекајући наставак пута даље ка Е.. У Ц. Г. није имао проблема нити се обраћао властима ради регулисања статуса или подношења захтева за азил, јер није хтео да се задржава. Из Ц. Г. је илегално, пешке прешао границу и ушао у С., дошао у Н. П., да би одатле отишао у Н. С. па даље за Б., одакле одлази за Л. и Б. К. Из С. одлази за М., где га је полиција ухапсила и вратила у С. и наводи да не намерава да се задржава у С., већ да је

